

Arrest

nr. 196 377 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 31 mei 2015 samen met haar twee minderjarige kinderen België is binnengekomen, diende op 1 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 februari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 28 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/06/2015
Overdracht CGVS: 04/08/2015

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 oktober 2015, van 14:30 uur tot 12:55 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat mter. I. Rumongo loco mter. S. Micholt was gedurende het geheel gehoor aanwezig

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van sjiitische Arabische afkomst bent en op 10 februari 1963 werd geboren te Bagdad, in de wijk Khadhamiya. U huwde in 1979 met H.A.K.A. Jullie kregen vier kinderen: twee jongens, H. en Z. en twee meisjes, Ma. en S. Uw echtgenoot overleed in 1993. Na zijn overlijden ging u inwonen bij uw moeder in Kadhamiya. U werkte als kleermaakster. Uw hertrouwde in mei 2000 met K.H.H.E.. U was op dat moment zijn tweede echtgenoot. In 2001 en 2003 werden respectievelijk W. en Mo. geboren. Uw moeder overleed in 2010. U verkocht haar woning in Khadhamiya en kocht een nieuw woonst in Shula waar ook uw inmiddels getrouwde zonen uit uw eerste huwelijk woonachtig zijn. K.H.H.E. scheidde voor het eerst van u op 24 oktober 2010. Hij maakte de scheiding evenwel de volgende dag weer ongedaan. Er vond een tweede echtscheiding plaats op initiatief van uw toenmalige echtgenoot op 30 oktober 2010 doch ook deze zou ongedaan zijn gemaakt. Op 30 oktober 2013 nam u het initiatief om over te gaan tot een (Khala) echtscheiding. Deze echtscheiding werd door de rechter uitgesproken op 26 januari 2014. Uw echtgenoot was niet akkoord met uw aanvraag tot echtscheiding. Uiteindelijk kwamen jullie mondeling overeen dat u geen aanspraak zou maken op alimentatie. Uw echtgenoot zou u in ruil het hoederecht laten over W. en Mo.. Uw echtgenoot hield zich evenwel niet aan zijn beloftes. Na 6 a 7 maanden begon K.H.H.E. te vragen naar de kinderen. Hij diende een klacht in dat u psychisch ongeschikt zou zijn om voor de kinderen te zorgen. Er volgde een onderzoek naar uw mentale geschiktheid om het hoederecht te behouden. Uiteindelijk werd uw hoederecht over W. en Mo. door de rechtbank bevestigd. Uw ex-man bleef ermee dreigen de kinderen van u weg te nemen. Op 6 april 2015 werd uw zoon Z. ontvoerd door uw ex-man. Twee dagen later werd u door K.H.H.E. gecontacteerd met de boodschap dat hij uw zoon zou vrijlaten op voorwaarde dat hij W. en Mo. zou krijgen. Dit nieuws maakte dat u de beslissing nam om Irak te verlaten. Op 10 april 2015 verliet u Irak via de internationale luchthaven van Bagdad. Via Turkije, Griekenland en de Balkan, kwam u op 1 juni 2015 in België aan, alwaar u nog diezelfde dag aan de Belgische autoriteiten liet verstaan, nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, huwelijksakte, identiteitskaarten van W. en Mo., nationaliteitsbewijzen van W. en Mo., kieskaart, voedselrantsoenkaart, foto's van uw woonst die met graffiti zouden zijn bespoten, een Irakees medisch attest dd. 18 augustus 2015 en een medisch attest opgesteld door een oogarts dd. 7 oktober 2015, een kopie van een gerechtelijk medisch rapport dd. 29 augustus 2014, een kopie van een gerechtelijke uitspraak inzake echtscheiding dd. 2 april 2015, een kopie van een vonnis inzake aanvraag tot verhoging van alimentatie dd. 20 april 2014, een kopie van een uittreksel uit het onroerend goed register en tenslotte een kopie van aangifte bij de Irakese politie dd. 12 april 2016 en foto's van betreffende aangifte.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met uw ex- man K.H.H.E. Vooraleerst zijn uw verklaringen aangaande uw echtscheiding en de gang van zaken met betrekking tot de regeling die jullie zouden hebben getroffen, alles behalve eenduidig te noemen. U verklaart in eerste instantie dat uw echtgenoot niet wilde scheiden. Jullie zouden een regeling overeengekomen zijn die eruit bestond dat u het hoederecht kreeg over de kinderen met dien verstande dat u geen alimentatie zou vragen aan uw echtgenoot (CGVS, p. 1). U stelt voorop dat deze regeling mondeling zou zijn overeengekomen in aanwezigheid van een 'sheikh' en twee getuigen. Deze regeling zou zijn gehomologeerd door de rechtbank. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u nalaat enig document in verband met goederen, omgangsrecht en alimentatie voor te leggen aan het CGVS. Hoe het ook zij, u beweert dat enige tijd na de definitieve echtscheiding, uw ex-man problemen begon te maken. U gevraagd dit te concretiseren, stelt u dat hij enkele maanden na de definitieve echtscheiding, geen alimentatie meer betaalde.

U zou hem hier op aangesproken hebben en hij zou u hebben bedreigd (CGVS, p. 11). Deze verklaringen zijn opmerkelijk daar u eerder verklaarde dat u met uw echtgenoot overeengekomen zou zijn dat hij u géén alimentatie moest uitbetalen. U met deze bedenking geconfronteerd stelt u dat de rechtbank had beslist dat uw ex-man alimentatie moest betalen waardoor jullie officiële regeling geen toepassing kon vinden (CGVS, p. 15). Gezien u eerder verklaarde dat jullie mondelinge afspraken zouden zijn gehomologeerd door de rechtbank, roept deze uitleg toch de nodige vragen op. Bovendien legt u geen enkel document neer waaruit blijkt dat uw echtgenoot daadwerkelijk zijn alimentatieplicht niet zou zijn nagekomen.

Naast het verzuim van uw ex-man om alimentatie te betalen, zou hij ook pogingen hebben ondernomen om het hoederecht over zijn kinderen terug te krijgen. U zou het hoederecht hebben toegekend gekregen na de scheiding, maar hij zou dit hoederecht hebben betwist. Zo zou hij hebben verklaard dat uw kinderen uit het eerste huwelijk de jongere kinderen W. en Mo. zouden mishandelen (CGVS, p. 17). Hij zou ook hebben beweerd dat u mentaal niet in staat was om voor de kinderen te zorgen (CGVS, p. 15 en 16). Ter staving van deze bewering verwijst u naar een medisch rapport opgesteld door het Instituut voor Gerechtelijke Geneeskunde. Uit dit document blijkt dat u en uw ex-man beiden op 10 juli 2014 een medisch onderzoek hebben ondergaan om de mentale en psychologische gezondheid te onderzoeken in het kader van het hoederecht over W. en M. Uit dit document kan evenwel niet worden opgemaakt of dit onderzoek plaats vond naar aanleiding van betwisting van het hoederecht door uw ex-man of dat het hier een standaard medisch onderzoek betrof aangaande de toekenning van het hoederecht in het kader van hangende echtscheiding. U legt met andere woorden geen enkel concreet begin van bewijs voor met betrekking tot de betwisting van het hoederecht door uw ex-man na de echtscheiding en toekenning van hoederecht aan uw persoon (CGVS, p. 17). Daarenboven beweert u dat uw echtgenoot na uw vertrek uit Irak in 2015, uw hoederecht zou hebben aangevochten. Dit met succes want u zou uit uw hoederecht zijn ontheven (CGVS, p. 13-14). Ook deze bewering staat u op generlei wijze. Opmerkelijk is bovendien dat, wanneer u expliciet wordt gevraagd wie thans het hoederecht zou hebben, u aangeeft dat dit zonder discussie u toekomt (CGVS, p. 17). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook niet ernstig te noemen.

Verder dient te worden aangestipt dat uit een vonnis van 20 augustus 2014 van de Rechtbank voor Personen en Familierecht van al Kadhamiya blijkt, dat u via een gerechtelijke procedure een verhoging eiste van het alimentatiegeld. Uit betreffend document kan worden opgemaakt dat uw ex-man geen bezwaar maakte, waarop uw eis werd ingewilligd. Het mag merkwaardig worden genoemd dat u tegenover het CGVS geen melding maakt van deze door u aangespannen procedure. Hoe het ook zij, uw assertieve opstelling in casu valt moeilijk te rijmen met de door u geschetste context waarin u door uw ex-man werd bedreigd met fysiek geweld en dreigementen om u uw kinderen te ontnemen en u te benadelen (CGVS, p.15). Er kunnen dan ook de nodige kanttekeningen worden geplaatst bij het beeld dat u schetst waarin u als alleenstaande gescheiden vrouw door een 'machtige' exman in haar rechten dreigt beknot te worden. Het feit dat u het hoederecht over uw kinderen kreeg toegewezen, dient hierbij niet uit het oog te worden verloren.

Behalve bedreigingen aan uw adres zou u uw woning gelegen in Shula, in het Noorden van Bagdad, aan uw ex-man hebben moeten afgeven. U verklaarde zowel tegenover het CGVS als tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u afstand zou hebben moeten doen van uw huis (CGVS, p. 13, zie vragenlijst CGVS). U legt nochtans weinig eenduidige verklaringen af over wat er precies met uw woonst is gebeurd. U komt niet verder dan te beweren dat u het huis aan uw ex-man moest geven onder bedreiging (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ). Tijdens het gehoor verklaart u dan weer dat u zou hebben vernomen dat uw ex-man, nadat u vertrokken was, uw huis in Shula zou hebben betrokken (CGVS, p. 19). Tevens beweert u dat uw exman K.H.H.E. thans met zijn tweede vrouw in Khadamiya zou wonen (CGVS, p. 6). Uw verklaringen zijn dan ook alles behalve consistent te noemen. Merkwaardig is eveneens uw bewering dat op aangeven van K.H.H.E. leden van 'Asaib Ahl al-Haq' enkele dagen voor uw vertrek uw woonst in Shula zouden hebben besmeurd met de leuze "Dit huis mag niet verkocht worden, het is een bloedwraak/erwraak huis". Het is niet geloofwaardig dat uw exman vervolgens zelf deze woning zou hebben betrokken (CGVS, p. 12). Uw vage en inconsistente verklaringen ter zake, maken dat er geen geloof kan worden gehecht als zou K.H.H.E. zich uw huis hebben toegeëigend. Overigens dient te worden opgemerkt dat de woning in Shula nog steeds uw eigendom is (CGVS, p. 18). Uw bewering dat niemand hem uit het huis kan zetten, is nergens op gestoeld. Immers, uit supra blijkt dat middels tussenkomst van de rechterlijke macht voor wat betreft uw echtscheiding, uw ex-man duidelijk niet dusdanig machtig was als zou hij boven de wet staan.

Overigens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de precieze betrokkenheid van uw ex-man bij Asaib Ahl al-Haqq, uiteenlopend zijn. Zo verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS) dat uw ex-man één van de leiders zou zijn van Asaib Ahl al-Haqq. Tegenover het CGVS verklaarde u dan weer niet precies te weten wat uw man doet voor Asaib Ahl al-Haqq en dat hij hen financieel ondersteunt (CGVS, p. 8). Indien uw ex-man effectief een leidende functie zou hebben bekleed bij Asaib, mag toch worden verondersteld dat u hier op zijn minst eenduidige verklaringen over aflegt. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u vooropgestelde profiel van uw ex-man bij Asaib Ahl al-Haqq.

Dat K.H.H.E., uw ex-man, zich ook van andere praktijken zou hebben bediend om zijn gelijk te halen, maakt u evenmin aannemelijk. Zo beweert u dat op 6 april 2015 uw zoon Z., uit uw eerste huwelijk, zou zijn ontvoerd door uw ex-man. Twee dagen later werd u door K.H.H.E. gecontacteerd met de boodschap dat hij uw zoon zou vrijlaten op voorwaarde dat hij W. en Mo. zou krijgen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het frappant is dat uw ex-man, indien hij effectief de kinderen bij zich wilde hebben, hij dan niet de kinderen zou hebben ontvoerd, net zoals hij had gedaan met Z. (CGVS, p. 14). Indien uw man zich zou hebben kunnen bedienen van zijn connecties met Asaib Ahl al-Haqq, zou het toch eenvoudiger zijn geweest de kinderen te ontvoeren, in plaats van uw volwassen zoon Z.. Deze gang van zaken is niet logisch. Eveneens opmerkelijk is het feit dat u, daags nadat u het nieuws van de ontvoering van Z. vernam, een vlucht naar het buitenland zou hebben geboekt. Dat u zonder enige concrete poging om uw zoon uit handen van K.H.H.E. te krijgen, een ticket zou hebben geboekt om Irak te verlaten, kan niet overtuigen. Zelfs niet in de wetenschap dat u uw broers zou hebben gevraagd het nodige te doen (CGVS, p. 14, 19). U gevraagd waarom u op zijn minst geen klacht neerlegde, stelt u dat u enkel dacht aan vluchten. Deze houding is in het licht van voorafgaande, weinig geloofwaardig. Opmerkelijk is bovendien dat ook uw zoon Z. geen klacht indiende naar aanleiding van de ontvoering. U verklaart dat hij bang was voor uw ex-man. Ook deze uitleg is weinig consistent te noemen nu blijkt dat uw zoon wel klacht neerlegde naar aanleiding van bedreigingen die K.H.H.E. op 12 april 2016 zou hebben geuit ten aanzien van uw zoon. Deze inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. In verband met de bedreigingen door K.H.H.E. aan het adres van Z., dient nog te worden opgemerkt dat het mag verbazen dat een jaar na de ontvoering die plaatsvond in april 2015, uw ex-man Z. opnieuw zou hebben bedreigd, wetende dat u reeds een jaar voordien het land had verlaten.

Eveneens dient te worden aangestipt dat uw verklaringen aangaande een zogenaamd uitreisverbod dat K.H.H.E. tegen u zou hebben laten uitvaardigen, eveneens behept is met ernstige tegenstrijdigheden. U verklaarde aanvankelijk tegenover het CGVS dat uw advocaat u had gebeld om u mee te delen dat K.H.H.E. u een verbod had opgelegd om te reizen (CGVS, p.13). U gevraagd hoe K.H.H.E. u een reisverbod, stelt u dat zijn lidmaatschap van Asaib hem er toe in staat stelde 'gewoon' een document op te maken met een stempel om te verhinderen dat iemand kon vertrekken (CGVS, p. 20). Deze uitleg is niet overtuigend gezien uw verklaringen aangaande het profiel van uw ex-man behept zijn met de nodige inconsistenties. Daarenboven is het bevreemdend dat uw ex-man indien hij daadwerkelijk zo machtig was, via gerechtelijke weg, een dergelijke reisverbod zou hebben trachtente bekomen (CGVS, p. 20). Hoe het ook zij, ofschoon u in eerste instantie laat doorschijnen dat u nog voor het reisverbod er in slaagde het land te verlaten, blijkt er uiteindelijk helemaal geen reisverbod te zijn afgegeven (CGVS, p. 13,21). Uw inconsistente verklaringen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte haalt u aan dat u vreest dat uw ex-man W. zal uithuwelijken tegen haar en uw wil in. Wet nr.88 van 1959 in verband met Civiel Recht en haar amendementen, stelt echter dat een huwelijk slechts mogelijk is vanaf 15, en niet 14 jaar zoals u vooropstelt (CGVS, p.21) mits toestemming van de wettelijke voogd. U gevraagd hoe een gedwongen huwelijk aan de orde zou zijn gezien de jonge leeftijd van W., stelt u dat de vader beslist en dat de stamwetten boven de civiele wet staan. Echter, zoals supra gemotiveerd kan er weinig geloofd worden gehecht de door u vooropgestelde onoverkomelijke problemen met uw ex-man wat maakt dat de kwestie van het gedwongen huwelijk voor uw dochter, evenmin weinig geloof kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechterlijke zin, noch is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomst art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op voorliggende appreciatie.

Uw identiteitsdocumenten als ook deze van uw kinderen bevestigen uw identiteit, herkomst, nationaliteit en verwantschap, elementen die door het CGVS niet worden betwist. In verband met de medische attesten die u voorlegt als begin van bewijs dat u door uw echtgenoot werd mishandeld, dient te worden opgemerkt dat dit attest dateert van 18 augustus 2015. U had Irak toen reeds een viertal maanden verlaten. Het Belgisch medisch attest dd. 7 oktober, vermeld louter dat uw oog werd gelaserd. In verband met de kopieën van een gerechtelijk medisch rapport dd. 29 augustus 2014, van een gerechtelijke uitspraak inzake echtscheiding dd. 2 april 2015, van een vonnis inzake aanvraag tot verhoging van alimentatie dd. 20 april 2014 en tenslotte van een uittreksel uit het onroerend goed register, kan worden verwezen naar supra motivering. In verband met de kopie van aangifte van uw zoon naar aanleiding van de feiten op 12 april 2016 inclusief foto's van betreffende aangiftes, kan eveneens worden verwezen naar supra motivering. Bovendien betreffen slechts kopieën en hebben foto's van de aangifte een duidelijk een gesolliciteerd karakter.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43).

Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn.

Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen.

Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert drie middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:
- artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet
- artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag
- *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.*

Verzoekster bespreekt het begrip “*vluchteling*”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Zij stelt dat in de bestreden beslissing wordt uitgegaan van de verkeerde veronderstellingen, want zij heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging. Ze gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) wat de betaling van alimentatie betreft, verduidelijkt verzoekster, onder verwijzing naar haar verklaringen tijdens het CGVS-interview, dat zij was overeengekomen met haar ex-partner dat hij geen alimentatie diende te betalen, doch dat dergelijke overeenkomst strijdig is met de belangen van het kind. Hierdoor besliste een rechter dat verzoeksters ex-partner alsnog alimentatie diende te betalen. Verzoekster benadrukt echter dat de niet-betaling van de alimentatie door haar ex-partner de reden is voor haar vertrek uit Irak, gezien deze, niettegenstaande was overeengekomen dat verzoekster het hoederecht over de kinderen kreeg, dreigde om de kinderen van verzoekster weg te nemen.

(2) omtrent verzoeksters “*exclusief ‘hoederecht’*”, benadrukt zij dat zij dit tot op heden nog steeds bezit, doch dat haar ex-partner mogelijks na haar vertrek uit Irak een klacht heeft ingediend. Verzoekster merkt bovendien op dat zij per e-mail aan de commissaris-generaal twee bijkomende documenten heeft neergelegd – aangaande het hoederecht en de eigendom van haar huis –, maar dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze stukken en verkeerdelijk stelde in de bestreden beslissing dat verzoekster geen stukken omtrent het hoederecht heeft voorgelegd. Verzoekster wijst erop dat haar het hoederecht werd toegekend, doch dat haar ex-partner trachtte verzoekster ongeschikt te verklaren hiervoor door middel van een medisch onderzoek. Verzoekster merkt op dat *“het is maar al gemakkelijk te stellen door verweerster dat het voorgelegde medisch onderzoek slechts een standaard onderzoek zou betreffen. Waarom zou een rechtbank eerst het hoederecht toekennen om daarna van de ouders een medisch onderzoek te eisen? Verweerster gaat kort door de bocht en laat na alle relevante elementen te onderzoeken.”*

(3) betreffende de verhoging van het alimentatiegeld, benadrukt verzoekster dat haar ex-partner niet akkoord was met deze verhoging, doch dat hij onder druk van de rechter deze heeft toegestaan, gezien hij, *“als machtige man”*, anders gezichtsverlies zou hebben geleden.

(4) omtrent de toe-eigening van verzoeksters huis door haar ex-partner, wijst verzoekster er vooreerst op dat deze twee vrouwen heeft, waarvan één in haar woning verblijft. Verzoekster is van mening dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de besmeuring van verzoeksters woning aantoonde dat haar ex-partner haar volledig in de macht heeft. Verzoekster moest onder druk van haar ex-partner, die daartoe geholpen werd door AAH, haar woning, die op haar naam staat, afgeven. Zij heeft geen enkel idee hoe zij haar ex-partner uit het huis kan zetten. Verzoekster citeert haar verklaringen tijdens het CGVS-interview.

(5) omtrent de motivering dat verzoekster ex-partner geen lid zou zijn van AAH, merkt verzoekster op dat zij *“uiteraard”* niet op de hoogte was van alle aspecten van diens lidmaatschap. Zij wijst wel op haar verklaringen dat haar ex-partner wapens thuis had en er voortdurend mensen binnen en buiten liepen.

(6) betreffende het vertrek van verzoekster na de ontvoering van haar zoon, benadrukt verzoekster dat zij hiertoe geen andere keuze had, daar zij nog twee andere kinderen diende te beschermen van haar ex-partner. Ze wijst erop dat haar broers, die haar vlucht naar Turkije regelden, beloofd hadden om het nodige te doen om haar zoon te redden. Zij heeft in Griekenland nog geïnformeerd naar de ontvoering, doch kreeg het advies van haar broers om verder te reizen, daar verzoeksters ex-partner haar zou achtervolgen.

(7) wat betreft het reisverbod, citeert verzoekster haar verklaringen tijdens het CGVS-interview dat haar man had geprobeerd een reisverbod te bekomen. Zij stelt dat haar ex-partner een religieuze rechtbank had aangesproken en geen gerechtelijke, waardoor zij nog in de mogelijkheid was Irak te verlaten.

(8) verzoekster voert aan dat zij bij haar terugkeer naar Irak als een alleenstaande vrouw zal beschouwd worden. De commissaris-generaal had aldus rekening moeten houden met de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Irak. Zij stelt dat het loutere feit dat zij voldoende assertief was om de belangen van haar kind te waarborgen, niet volstaat om te besluiten dat zij geen nood zou hebben aan internationale bescherming, daar zij bij een terugkeer naar Irak vreest voor haar leven en dat van de kinderen. Verzoekster verwijst naar objectieve informatiebronnen aangaande de situatie van alleenstaande vrouwen in Irak, die *“uiterst schrijnend”* is (verzoekschrift, stuk 40 en 41). Alleenstaande vrouwen hebben het in Irak uiterst moeilijk gezien ze horen getrouwd of samenwonend te zijn. Omwille van hun risicoprofiel lopen ze meer het risico slachtoffer te worden van verkrachting, mishandeling en ontvoering, hetgeen door objectieve bronnen wordt aangetoond (verzoekschrift, stukken 42 en 43).

(9) verzoekster benadrukt bovendien dat zij het slachtoffer geworden is van huiselijk geweld door haar ex-partner. Zij meent dat zij bij haar terugkeer naar Irak opnieuw gevaar loopt om hiervan het slachtoffer te worden, gezien haar ex-partner momenteel in haar huis woont. Ze verwijst naar objectieve informatie die aantoont dat er nog altijd sprake is van een toename van huiselijk geweld in Irak, terwijl de autoriteiten nalaten om de mensenrechten van vrouwen te beschermen (verzoekschrift, stukken 44 en 45). Verzoekster stelt *“bovendien ontbreekt elke informatie in de beslissing van het CGVS over de mate waarin bescherming”*. Zij verwijst bovendien naar arrest nr. X van de Raad van 1 februari 2011 waaruit blijkt dat verzoeksters specifieke kwetsbare profiel als slachtoffer van huiselijk geweld in acht moet genomen worden.

- Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet
- *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*
- de zorgvuldigheidsplicht.

Zij benadrukt dat haar identiteit en afkomst niet worden betwijfeld. De commissaris-generaal erkent dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Tevens erkent de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Verzoekster stelt dan ook dat: *“Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert.”*

Verzoekster verwijst naar het arrest *“Elgafaji”* van het Hof van Justitie en naar de rechtspraak van het EHRM. Zij voert aan dat: *“Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.”*

Verzoekster merkt op dat de huidige motivatie van de commissaris-generaal een zwaktebod is. Zij stelt, onder verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat de commissaris-generaal er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal zich bewust is van de plicht om elke asielaanvraag objectief te beoordelen (verzoekschrift, stuk 4). Zij benadrukt dat de Raad op 12 april 2016 in een aantal arresten de beslissingen van de commissaris-generaal heeft vernietigd.

Volgens verzoekster is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt de commissaris-generaal het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 van het EVRM in.

Verzoekster gaat in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Zij argumenteert dat op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 24, nr. 1) er geen recente wijziging blijkt in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoekster ziet zich hierin gesteund door enkele arresten van de Raad van 12 april 2016. Zij stelt dat uit cijfers van Iraq Body Count blijkt dat het aantal incidenten in 2015 beduidend hoger ligt dan het aantal incidenten de voorgaande jaren. Verzoekster verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre (verzoekschrift, stukken 5 en 6). Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Het recente rapport van de VN-missie voor Irak noemt het aantal slachtoffers in Irak onthutsend en uit dit rapport blijkt dat het aantal slachtoffers in Bagdad het grootste is (verzoekschrift, stuk 24). Tevens wijst dit rapport met een beschuldigende vinger naar de milities die zogezegd aan de zijde van de overheid vechten. Daarnaast wenst verzoekster de aandacht te vestigen op recente en objectieve informatie waaruit blijkt dat het sektarische geweld in Bagdad de afgelopen maanden is toegenomen. De milities en criminele bendes schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag worden mensen ontvoerd. Ook aan de vele bomaanslagen door IS lijkt geen einde te komen. Naarmate IS in de verdringing komt, gaat de organisatie meer en meer over tot grote aanslagen, om zoveel mogelijk veiligheidsdiensten in de hoofdstad te houden. Verzoekster citeert ter ondersteuning uit een reeks artikelen en rapporten (verzoekschrift, stukken 8-9, 15, 18, 25, 28, 30, 34-37). Verzoekster merkt tevens op dat Bagdad ook op het einde van 2016 en begin 2017 niet gespaard werd van aanslagen, en verwijst hierbij eveneens naar een reeks artikelen (verzoekschrift, stukken 19-20, 23, 26, 38). Ze wijst erop dat de aanslagen veel burgerslachtoffers maken en dat op 3 juli 2016 de *“bloedigste aanslag in jaren”* plaatsvond. Deze aanslag bewijst dat de overheid niet in staat is de burgers te beschermen. Het merendeel van de slachtoffers waren vrouwen en kinderen. Verzoekster wijst op een artikel over het verhaal van een Iraakse asielzoeker die vanuit België terugkeerde naar Bagdad en aldaar slechts drie maanden later werd gedood. Verzoekster stelt dat *‘het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt dan ook geen steek. Er vinden nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven.’* (verzoekschrift, stuk 33).

Verzoekster stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben (Landeninformatie, stuk 13, nr. 2; verzoekschrift, stukken 10 en 11). Zij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoekster niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Bovendien staan zij onder invloed van Iran, die deze milities aanstuurt. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel. Ter illustratie verwijst verzoekster naar informatie omtrent de ontvoeringen door de sjiiitische milities (verzoekschrift, stuk 10) en de aanval op ‘Camp Liberty’, een Iraanse vluchtelingenkamp (verzoekschrift, stuk 11). Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoekster kanttekens. Zij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib (verzoekschrift, stuk 12). Irak maakt bovenop dit alles momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel goeds voorspelt voor de toekomst van het land (verzoekschrift, stuk 29).

Verzoekster verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd (verzoekschrift, stukken 13 en 14). Zij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Zij vervolgt: *“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.*

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.”

Zij acht aangetoond dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als tijdens de afgelopen twee jaar en bekritiseert de herziening van het beleid: *“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.*

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Iraakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 15]

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: "Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website".

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 16]

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 17]

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Iraakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommakeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoonbaar waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoekster wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen. Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen."

Verzoekster gaat in op de vrijwillige terugkeer, zoals opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. Dat een relatief hoger aantal asielzoekers uit Bagdad zich heeft ingeschreven op vrijwillige terugkeer kan in geen geval in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze verhoogde cijfers zijn namelijk het directe gevolg van enerzijds de beslissingsstop die door verweerster werd ingesteld op 3 september 2015 en anderzijds de actieve ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd (verzoekschrift, stuk 19).

Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument, maar een cirkelredenering. Dat de situatie in Bagdad gevaarlijk en zelfs levensbedreigend is, wordt nogmaals aangetoond door het verhaal van een teruggekeerde vluchteling: een man afkomstig uit Irak was naar ons land gevlucht en had hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag bleef echter aanslepen waarop de man besliste om terug te keren naar Irak. Slechts drie maanden na zijn terugkeer werd de man doodgeschoten in Bagdad. Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Bovendien toont dit ook aan dat het aanmoedigen van vrijwillige terugkeer naar Bagdad allesbehalve vrijblijvend is. Personen uit Bagdad, zoals verzoekster hebben overduidelijk nood aan bescherming. Ook de situatie voor degenen die terugkeren naar Bagdad is allesbehalve optimaal (verzoekschrift, stuk 39).

Verzoekster besluit:

“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?”

- In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van dezelfde bepalingen als neergelegd in het tweede middel. Zij licht hierbij toe als volgt:

“Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweerster verzaakt, net zoals bij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, ook om te motiveren op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekster, als kwetsbare alleenstaande vrouw in de Irakese samenleving, een groot risico loopt, zoals vermeldt in deze artikelen. Uit boven gaande objectieve informatie (zie eerste middel) blijkt zonder meer dat verzoekster een risicoprofiel bezit en blootgesteld wordt aan verscheidene vormen van geweld.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar Irak. Gezien het kwetsbare profiel van verzoekster loopt zij, in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierover werd in de bestreden beslissing geen enkele motivatie toegevoegd.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet en overeenkomstig artikel 48/4, § 2 a) en / of b) moet aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut worden toegekend.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken bij het verzoekschrift: een bericht op de website van het CGVS (stuk 3), een artikel uit Knack (stuk 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (stukken 5-14), twee artikelen uit Het Nieuwsblad (stukken 15-16), een bericht van de staatssecretaris Theo Francken (stuk 17), persartikels en informatie over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (stukken 18-30 en 32-38), een arrest van de Raad (stuk 31), UNHCR *“Position on returns to Iraq”* van 14 november 2016 (stuk 39), algemene informatie over de situatie van de vrouw in Irak (stukken 40-42 en 44-45), het *“World Report 2015: Iraq”* van Human Rights Watch (stuk 43), een arrest van de Raad (stuk 46) en een e-mail aan de Commissaris-generaal van 2 november 2015 (stuk 47).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 20 september 2017 voegt verzoekster volgende stukken:

- viber berichten tussen verzoekster en haar echtgenote (stuk 48)
- persartikels en informatie over de situatie in Irak en Bagdad (stukken 49-53).

2.1.5. In een aanvullende nota van 5 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 25 september 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het louter herhalen van haar verklaringen, hetgeen niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten; het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

De bestreden beslissing motiveerde vooreerst terecht dat:

“Vooraleerst zijn uw verklaringen aangaande uw echtscheiding en de gang van zaken met betrekking tot de regeling die jullie zouden hebben getroffen, alles behalve eenduidig te noemen. U verklaart in eerste instantie dat uw echtgenoot niet wilde scheiden. Jullie zouden een regeling overeengekomen zijn die eruit bestond dat u het hoederecht kreeg over de kinderen met dien verstande dat u geen alimentatie zou vragen aan uw echtgenoot (CGVS, p. (...)). U stelt voorop dat deze regeling mondeling zou zijn overeengekomen in aanwezigheid van een ‘sheikh’ en twee getuigen. Deze regeling zou zijn gehomologeerd door de rechtbank. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u nalaat enig document in verband met goederen, omgangsrecht en alimentatie voor te leggen aan het CGVS. Hoe het ook zij, u beweert dat enige tijd na de definitieve echtscheiding, uw ex-man problemen begon te maken. U gevraagd dit te concretiseren, stelt u dat hij enkele maanden na de definitieve echtscheiding, geen alimentatie meer betaalde. U zou hem hier op aangesproken hebben en hij zou u hebben bedreigd (CGVS, p. 11). Deze verklaringen zijn opmerkelijk daar u eerder verklaarde dat u met uw echtgenoot overeengekomen zou zijn dat hij u géén alimentatie moest uitbetalen. U met deze bedenking geconfronteerd stelt u dat de rechtbank had beslist dat uw ex-man alimentatie moest betalen waardoor jullie officiële regeling geen toepassing kon vinden (CGVS, p. 15). Gezien u eerder verklaarde dat jullie mondelinge afspraken zouden zijn gehomologeerd door de rechtbank, roept deze uitleg toch de nodige vragen op. Bovendien legt u geen enkel document neer waaruit blijkt dat uw echtgenoot daadwerkelijk zijn alimentatieplicht niet zou zijn nagekomen.”

Verzoekster voert inzake de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zij komt immers niet verder dan een loutere herhaling en parafrasering van haar eerdere verklaringen. Hiermee doet zij echter geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen dat verzoekster inconsistente en incoherente verklaringen aflegde omtrent de regeling die zij getroffen heeft met haar ex-partner.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Naast het verzuim van uw ex-man om alimentatie te betalen, zou hij ook pogingen hebben ondernomen om het hoederecht over zijn kinderen terug te krijgen. U zou het hoederecht hebben toegekend gekregen na de scheiding, maar hij zou dit hoederecht hebben betwist. Zo zou hij hebben verklaard dat uw kinderen uit het eerste huwelijk de jongere kinderen W. en Mo. zouden mishandelen (CGVS, p. 17). Hij zou ook hebben beweerd dat u mentaal niet in staat was om voor de kinderen te zorgen (CGVS, p. 15 en 16). Ter staving van deze bewering verwijst u naar een medisch rapport opgesteld door het Instituut voor Gerechtelijke Geneeskunde. Uit dit document blijkt dat u en uw ex-man beiden op 10 juli 2014 een medisch onderzoek hebben ondergaan om de mentale en psychologische gezondheid te onderzoeken in het kader van het hoederecht over W. en M.

Uit dit document kan evenwel niet worden opgemaakt of dit onderzoek plaats vond naar aanleiding van betwisting van het hoederecht door uw ex-man of dat het hier een standaard medisch onderzoek betrof aangaande de toekenning van het hoederecht in het kader van hangende echtscheiding.

U legt met andere woorden geen enkel concreet begin van bewijs voor met betrekking tot de betwisting van het hoederecht door uw ex-man na de echtscheiding en toekenning van hoederecht aan uw persoon (CGVS, p. 17). Daarenboven beweert u dat uw echtgenoot na uw vertrek uit Irak in 2015, uw hoederecht zou hebben aangevochten. Dit met succes want u zou uit uw hoederecht zijn ontheven (CGVS, p. 13-14). Ook deze bewering staat u op generlei wijze. Opmerkelijk is bovendien dat, wanneer u expliciet wordt gevraagd wie thans het hoederecht zou hebben, u aangeeft dat dit zonder discussie u toekomt (CGVS, p. 17). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook niet ernstig te noemen."

Verzoekster beperkt haar verweer in het verzoekschrift tot het louter herhalen van haar verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de bevindingen van de commissaris-generaal echter niet weerlegt, noch ontkracht. Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motivering. Waar zij in haar verzoekschrift poneert dat haar ex-partner 'mogelijks' een klacht heeft neergelegd nadat zij uit Irak vertrokken is, stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen hieromtrent tijdens het CGVS-interview duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Zij verklaarde immers *"tijdens mijn afwezigheid in Irak, hij heeft een tweede aanvraag gedaan voor het hoederecht, de rechtbank heeft dat aanvaard (...)".* Verzoeksters verklaringen laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster betwist bovendien de motivering in de bestreden beslissing dat zij geen documenten zou neergelegd hebben omtrent het hoederecht en wijst op de per e-mail van 2 november 2015 neergelegde stukken, waar de commissaris-generaal volgens haar geen rekening mee heeft gehouden. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat het door verzoekster neergelegde stuk omtrent het *"hoederecht"* daadwerkelijk een vonnis betreft van de rechtbank aangaande een gerechtelijke procedure tot verhoging van het alimentatiegeld. De bestreden beslissing motiveerde over dit document terecht dat:

"Verder dient te worden aangestipt dat uit een vonnis van 20 augustus 2014 van de Rechtbank voor Personen en Familierecht van al Kadhamiya blijkt, dat u via een gerechtelijke procedure een verhoging eiste van het alimentatiegeld. Uit betreffend document kan worden opgemaakt dat uw ex-man geen bezwaar maakte, waarop uw eis werd ingewilligd. Het mag merkwaardig worden genoemd dat u tegenover het CGVS geen melding maakt van deze door u aangespannen procedure. Hoe het ook zij, uw assertieve opstelling in casu valt moeilijk te rijmen met de door u geschetste context waarin u door uw ex- man werd bedreigd met fysiek geweld en dreigementen om u uw kinderen te ontnemen en u te benadelen (CGVS, p.15). Er kunnen dan ook de nodige kanttekeningen worden geplaatst bij het beeld dat u schetst waarin u als alleenstaande gescheiden vrouw door een 'machtige' exman in haar rechten dreigt beknot te worden. Het feit dat u het hoederecht over uw kinderen kreeg toegewezen, dient hierbij niet uit het oog te worden verloren."

Hieruit blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het door verzoekster neergelegde document. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat dit document enkel verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Verzoeksters verweer in haar verzoekschrift dat haar ex-partner een verhoging van de alimentatie niet durfde te weigeren omwille van 'gezichtsverlies', betreft een loutere *post factum* verklaring, daar verzoekster tijdens het CGVS-interview niet vermeldde dat zij een dergelijke procedure heeft aangespannen. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. De Raad acht het immers volstrekt niet aannemelijk dat verzoekster, in de door haar geschetste context van bedreigingen door haar ex-partner, die tevens lid is van de sjitische militie AAH, omwille van hun echtscheidingsregeling, een dergelijke procedure zou aanspannen tegen deze laatste. Dergelijke vaststellingen ondermijnen de ernst van verzoeksters vrees voor vervolging door haar ex-partner dan ook op fundamentele wijze.

Hoewel verzoekster kan gevolgd worden dat zij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van haar partner, doet dit argument geenszins afbreuk aan de in de pertinente en terechte motivering van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop haar ex-partner in het bezit zou zijn gekomen van haar woning. Verzoekster verklaarde bij aanvang van de asielpcedure immers dat zij haar woning aan haar ex-partner diende te geven omdat hij haar bedreigde (CGVS-vragenlijst, stuk 25, p. 2). Dit klemmt met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview dat haar ex-partner haar woning betrokken heeft na verzoeksters vertrek uit Irak (CGVS-gehoorverslag, stuk 14, p. 20). Verzoekster beperkt haar verweer in het verzoekschrift tot de stelling dat haar ex-partner haar woning heeft afgenomen, doch zij brengt geen dienstige argumenten aan die de vastgestelde tegenstrijdigheid kan ongedaan maken.

Het louter herhalen van haar verklaringen dat militieleden van AAH in opdracht van haar ex-partner haar woning zouden hebben besmeurd, doet bovendien geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. Deze oordeelde immers terecht dat het niet aannemelijk is dat haar ex-partner vervolgens verzoeksters woning zelf zou betrekken.

Ook verzoeksters bewering dat zij niet weet hoe zij haar ex-partner uit haar huis kan krijgen gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing dat uit het feit dat haar ex-partner door de rechtbank werd verplicht om alimentatie te betalen blijkt dat deze niet dusdanig machtig is dat hij boven de wet zou staan.

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

“Behalve bedreigingen aan uw adres zou u uw woning gelegen in Shula, in het Noorden van Bagdad, aan uw ex-man hebben moeten afgeven. U verklaarde zowel tegenover het CGVS als tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u afstand zou hebben moeten doen van uw huis (CGVS, p. 13, zie vragenlijst CGVS). U legt nochtans weinig eenduidige verklaringen af over wat er precies met uw woonst is gebeurd. U komt niet verder dan te beweren dat u het huis aan uw ex-man moest geven onder bedreiging (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ). Tijdens het gehoor verklaart u dan weer dat u zou hebben vernomen dat uw ex-man, nadat u vertrokken was, uw huis in Shula zou hebben betrokken (CGVS, p. 19). (...) Uw verklaringen zijn dan ook alles behalve consistent te noemen. Merkwaardig is eveneens uw bewering dat op aangeven van K.H.H.E. leden van ‘Asaib Ahl al-Haqq’ enkele dagen voor uw vertrek uw woonst in Shula zouden hebben besmeurd met de leuze “ Dit huis mag niet verkocht worden, het is een bloedwraak/erwraak huis “. Het is niet geloofwaardig dat uw exman vervolgens zelf deze woning zou hebben betrokken (CGVS, p. 12). Uw vage en inconsistente verklaringen ter zake, maken dat er geen geloof kan worden gehecht als zou K.H.H.E. zich uw huis hebben toegeëigend. Overigens dient te worden opgemerkt dat de woning in Shula nog steeds uw eigendom is (CGVS, p. 18). Uw bewering dat niemand hem uit het huis kan zetten, is nergens op gestoeld. Immers, uit supra blijkt dat middels tussenkomst van de rechterlijke macht voor wat betreft uw echtscheiding, uw ex-man duidelijk niet dusdanig machtig was als zou hij boven de wet staan.”

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift omtrent het lidmaatschap van haar ex-partner tot AAH, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoekster niet op de hoogte kan zijn van alle aspecten hiervan, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat redelijkerwijze van verzoeksters kan verwacht worden dat zij coherente en consistente verklaringen aflegt hieromtrent, *quod non in casu*. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Overigens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de precieze betrokkenheid van uw ex-man bij Asaib Ahl al-Haqq, uiteenlopend zijn. Zo verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS) dat uw ex-man één van de leiders zou zijn van Asaib Ahl al-Haqq. Tegenover het CGVS verklaarde u dan weer niet precies te weten wat uw man doet voor Asaib Ahl al-Haqq en dat hij hen financieel ondersteunt (CGVS, p. 8). Indien uw ex-man effectief een leidende functie zou hebben bekleed bij Asaib, mag toch worden verondersteld dat u hier op zijn minst eenduidige verklaringen over aflegt. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u vooropgestelde profiel van uw ex-man bij Asaib Ahl al-Haqq.”

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt:

“Dat K.H.H.E., uw ex-man, zich ook van andere praktijken zou hebben bediend om zijn gelijk te halen, maakt u evenmin aannemelijk. Zo beweert u dat op 6 april 2015 uw zoon Z., uit uw eerste huwelijk, zou zijn ontvoerd door uw ex-man. Twee dagen later werd u door K.H.H.E. gecontacteerd met de boodschap dat hij uw zoon zou vrijlaten op voorwaarde dat hij W. en Mo. zou krijgen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het frappant is dat uw ex-man, indien hij effectief de kinderen bij zich wilde hebben, hij dan niet de kinderen zou hebben ontvoerd, net zoals hij had gedaan met Z. (CGVS, p. 14). Indien uw man zich zou hebben kunnen bedienen van zijn connecties met Asaib Ahl al-Haqq, zou het toch eenvoudiger zijn geweest de kinderen te ontvoeren, in plaats van uw volwassen zoon Z. Deze gang van zaken is niet logisch. Eveneens opmerkelijk is het feit dat u, daags nadat u het nieuws van de ontvoering van Z. vernam, een vlucht naar het buitenland zou hebben geboekt. Dat u zonder enige concrete poging om uw zoon uit handen van K.H.H.E. te krijgen, een ticket zou hebben geboekt om Irak te verlaten, kan niet overtuigen. Zelfs niet in de wetenschap dat u uw broers zou hebben gevraagd het nodige te doen (CGVS, p. 14, 19). U gevraagd waarom u op zijn minst geen klacht neerlegde, stelt u dat u enkel dacht aan vluchten. Deze houding is in het licht van voorafgaande, weinig geloofwaardig. Opmerkelijk is bovendien dat ook uw zoon Z. geen klacht indiende naar aanleiding van de ontvoering. U verklaart dat hij bang was voor uw ex-man. Ook deze uitleg is weinig consistent te noemen nu blijkt dat uw zoon wel klacht neerlegde naar aanleiding van bedreigingen die K.H.H.E. op 12 april 2016 zou hebben geuit ten aanzien van uw zoon.

Deze inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. In verband met de bedreigingen door K.H.H.E. aan het adres van Z., dient nog te worden opgemerkt dat het mag verbazen dat een jaar na de ontvoering die plaatsvond in april 2015, uw ex-man Z. opnieuw zou hebben bedreigd, wetende dat u reeds een jaar voordien het land had verlaten."

Verzoeksters verweer beperkt zich tot de herhaling van haar verklaring dat zij haar broers vroeg het nodige te doen en de loutere bewering dat zij geen andere keus had dan te vluchten omdat zij nog twee kinderen te beschermen had. Dit kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk was dat verzoekster Irak zou verlaten zonder enige poging te ondernemen om haar zoon te bevrijden. Dat verzoekster in Griekenland informeerde naar haar zoon betreft een loutere *post factum* verklaring die bovendien evenmin afbreuk doet aan voorgaande motivering.

De commissaris-generaal oordeelde bovendien terecht dat:

"Eveneens dient te worden aangestipt dat uw verklaringen aangaande een zogenaamd uitreisverbod dat K.H.H.E. tegen u zou hebben laten uitvaardigen, eveneens behept is met ernstige tegenstrijdigheden. U verklaarde aanvankelijk tegenover het CGVS dat uw advocaat u had gebeld om u mee te delen dat K.H.H.E. u een verbod had opgelegd om te reizen (CGVS, p.(...)). U gevraagd hoe K.H.H.E. u een reisverbod, stelt u dat zijn lidmaatschap van Asaeb hem er toe in staat stelde 'gewoon' een document op te maken met een stempel om te verhinderen dat iemand kon vertrekken (CGVS, p. 20). Deze uitleg is niet overtuigend gezien uw verklaringen aangaande het profiel van uw ex-man behept zijn met de nodige inconsistenties. Daarenboven is het bevreemdend dat uw ex-man indien hij daadwerkelijk zo machtig was, via gerechtelijke weg, een dergelijke reisverbod zou hebben trachtente bekomen (CGVS, p. 20). Hoe het ook zij, ofschoon u in eerste instantie laat doorschijnen dat u nog voor het reisverbod er in slaagde het land te verlaten, blijkt er uiteindelijk helemaal geen reisverbod te zijn afgegeven (CGVS, p. 13,21). Uw inconsistente verklaringen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeksters verweer dat haar ex-partner verkeerdelijk een religieuze rechtbank had aangesproken om een reis te bekomen, waardoor verzoekster wel nog Irak kon verlaten kan geen afbreuk doen aan de pertinente en terechte motivering van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ten overvloede op dat loutere betwistingen – indien ze zich al zouden hebben voorgedaan – die zouden bestaan tussen verzoekster en haar ex-partner omtrent hun echtscheiding louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag – zijnde een vrees voor vervolging koesteren omwille van de in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag vermelde criteria van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Verzoekster slaagt er, gelet op het bovenstaande, niet in aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk een vrees voor vervolging koestert door haar ex-partner omwille van betwistingen naar aanleiding van hun echtscheiding.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeksters vrees voor vervolging omwille van het gedwongen huwelijk van haar dochter niet geloofwaardig is. Verzoekster voert ter weerlegging van dit motief niet één concreet en dienstig argument aan doch laat dit volledig onverlet. Bijgevolg blijft de pertinente en terechte motivering hieromtrent onverminderd overeind. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"Tenslotte haalt u aan dat u vreest dat uw ex-man W. zal uithuwelijken tegen haar en uw wil in. Wet nr.88 van 1959 in verband met Civiel Recht en haar amendementen, stelt echter dat een huwelijk slechts mogelijk is vanaf 15, en niet 14 jaar zoals u vooropstelt (CGVS, p.21) mits toestemming van de wettelijke voogd. U gevraagd hoe een gedwongen huwelijk aan de orde zou zijn gezien de jonge leeftijd van W., stelt u dat de vader beslist en dat de stamwetten boven de civiele wet staan. Echter, zoals supra gemotiveerd kan er weinig geloofd worden gehecht de door u vooropgestelde onoverkomelijke problemen met uw ex-man wat maakt dat de kwestie van het gedwongen huwelijk voor uw dochter, evenmin weinig geloof kan worden gehecht."

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

Verzoekster overtuigt evenmin waar zij voorhoudt dat zij een uiterst kwetsbaar profiel zou hebben als alleenstaande vrouw. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij na haar eerste huwelijk in haar levensonderhoud voorzorg door te naaien (CGVS-gehoorverslag, stuk 14, p. 9) en dat zij genoeg financiële zelfredzaamheid bezat om een woning aan te kopen (CGVS-gehoorverslag, stuk 14, p. 8).

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde stukken dat zij de scheiding heeft aangevraagd van haar ex-partner, opnieuw alleen is gaan wonen en een procedure tot verhoging van de alimentatie opstartte, die zij bovendien gekregen heeft (CGVS-gehoorverslag, stuk 14, p. 7-8, 11; Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 22, nr. 7). Verzoekster bezit daarenboven over een uitgebreid sociaal netwerk in Bagdad, daar haar volwassen kinderen en haar broers en zussen daar nog woonachtig zijn en verzoekster verklaarde nog contact met hen te hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 14, p. 5-7). Bovendien kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters asielrelaas, zodat ook de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing geen indicatie vormen voor het bijzonder kwetsbaar profiel dat verzoekster tracht voor te houden aan de hand van algemene informatie. Het geheel van deze vaststellingen doet de Raad er dan ook toe besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij over een kwetsbaar profiel zou beschikken als alleenstaande vrouw bij haar terugkeer in Bagdad.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat, in zoverre enig geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoekster tijdens haar huwelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld door haar ex-partner (CGVS-gehoorverslag, stuk 14, p. 15), zij niet aannemelijk maakt dat zij actueel bij een terugkeer naar Irak een vrees voor vervolging kent omwille van deze redenen. Verzoekster verklaarde immers dat zij al sinds 2013 gescheiden leeft van haar ex-partner. Verzoekster haalde tijdens haar asielprocedure geen concrete, geloofwaardige en ernstige incidenten met haar ex-partner aan sinds het begin van deze scheiding, met uitzondering van degene in het kader van haar asielrelaas, die evenwel reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad wijst er bovendien op dat reeds werd vastgesteld dat verzoekster een procedure tot verhoging van het alimentatiegeld tegen haar ex-partner aanspande, hetgeen haar vrees voor vervolging omwille van deze relatieveert. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster na haar scheiding in haar huis in Shula woonde, dezelfde wijk waar het ouderlijk huis van haar ex-partner gevestigd werd. De Raad is van oordeel dat, indien verzoekster daadwerkelijk een vrees voor vervolging ten aanzien van haar ex-partner koesterde, het niet aannemelijk is dat zij daar sinds 2013 zonder problemen kon wonen. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij actueel nog een risico zou lopen om slachtoffer te worden van huiselijk geweld omwille van haar ex-partner. Bijgevolg is ook de door verzoekster aangehaalde algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat zij zelf concrete problemen heeft, nu zij in gebreke blijft haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken. De Raad merkt bovendien op dat een verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeksters identiteitsdocumenten alsook die van haar kinderen hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Wat de door verzoekster neergelegde medische attesten ter staving van haar asielrelaas betreft, wijst de Raad erop dat het medische attest uit Irak dateert van 18 augustus 2015, toen verzoekster Irak reeds een viertal maanden verlaten had. Bovendien vermelden de medische attesten louter dat verzoeksters oog werd gelaserd, doch de Raad merkt op dat dergelijke medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekster zijn medische problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin en bepaalde fysieke gesteldheid is ontstaan. Het door verzoekster neergelegde vonnis van 20 april 2015 inzake haar echtscheiding bevestigt enkel dat verzoekster gescheiden werd van haar echtgenoot, hetgeen *in casu* niet wordt betwist. Het door verzoekster neergelegde document omtrent de aankoop van haar woning dient eveneens enkel ter bevestiging dat verzoekster eigenaar is van de woning, hetgeen evenmin wordt betwist. Omtrent de documenten van de rechtbank inzake het gerechtelijk medisch rapport van 2 augustus 2015 en het vonnis inzake de aanvraag tot verhoging van de alimentatie van 20 april 2015 werd in voorgaande vaststellingen reeds omstandig gemotiveerd waarom deze documenten niet dienstig zijn ter staving van verzoeksters asielrelaas. Betreffende de neergelegde foto's van graffiti op verzoeksters woning en deze van haar zoon op het politiebureau, wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De door verzoekster neergelegde klacht door haar zoon betreft een kopie, waarin de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Bovendien merkt de Raad op dat de door verzoekster neergelegde documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen. Gelet op het bovenstaande is dit *in casu* niet het geval. De Raad verwijst tevens naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 24, nr. 4), met name de "*COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Aldus kunnen verzoeksters documenten, gelet op hun ondersteunende werking en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Irak, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet vermogen te herstellen.

Wat de door verzoekster neergelegde 'viber'-berichten tussen haar en haar ex-partner betreft, wijst de Raad er andermaal op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*. De Raad stelt bovendien vast dat deze berichten een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen, nu deze wordt bijgebracht na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedenterwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is bovendien van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoekster aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoekster zelf.

In zoverre verzoekster erop wijst dat het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP